

De Amerikaan en de leider

Een analyse en verklaring van de samenstelling
van ranglijsten van Amerikaanse presidenten

BACHELOR SCRIPTIE

**Siemen Visscher
5520002**

**Universiteit Utrecht
Geschiedenis
Ges Eindwerkstuk BA - GE3V14054**

Docent: Dr. Joris Gijsenbergh

**24-02-2017
Utrecht**

Aantal woorden: 8798

Inhoud

Inleiding	2
1 – Kenmerken van de samenstelling van de ranglijsten	6
Top 10 – Onderste 10	6
Chronologische indeling	8
Eland's afwijkende lijst	8
De vijf ontwikkelingen in het kort	9
2 – Veranderende criteria en de 'bias' van historici	11
Fluctuatie in de criteria	11
Politieke voorkeur	14
Verklaring van andere kenmerken	16
3 – Alternatieve verklaringen	19
De herinnering aan presidenten	19
De timing van de lijsten en de moderne president	20
Perspectief op de politieke situatie	21
Conclusie	24
Literatuurlijst	26
Bijlage A	29
Bijlage B	31
Bijlage C	32

Inleiding

In 1948 introduceerde de Amerikaanse historicus Arthur M. Schlesinger Sr. een nieuwe manier om op de leiders van het Amerikaanse volk te reflecteren. Hij vroeg aan 55 academici gespecialiseerd in Amerikaanse geschiedenis of politiek om alle Amerikaanse presidenten te rangschikken. Hij nam het gemiddelde van de resultaten en publiceerde deze in Life Magazine.¹ In de jaren die volgden op deze eerste ranglijst, verschenen er steeds meer van dit soort lijsten waarin het steeds groeiende aantal presidenten werd geordend. In de samenstelling van deze lijsten kwamen verschillende kenmerken tot stand. De top 3 bestond bijvoorbeeld meestal uit George Washington, Abraham Lincoln en Franklin Delano Roosevelt, in schijnbaar willekeurige volgorde.² Deze scriptie zal zich bezighouden met de algehele samenstelling van een selectie van ranglijsten tussen 1948 en 2014 en proberen de kenmerken ervan te verklaren.

Een analyse van deze ranglijsten zegt iets over de relatie tussen kiezers en kandidaten. Deze staat centraal in een representatieve democratie, zoals die in de Verenigde Staten aanwezig is. Ook verantwoording speelt een belangrijke rol. Een goed presterende politicus moet tijdens volgende verkiezingen worden beloond en een slecht presterende politicus bestraft. Deze relatie kenmerkt zich de laatste tijd steeds vaker door wantrouwen.³ Het volk krijgt steeds minder het idee dat de politiek aan haar verwachtingen kan voldoen. Vivien Hart beschreef in *Distrust and Democracy: Political Distrust in Britain and America* wat de inhoud en de gevolgen van dit wantrouwen zijn. Andere studies, zoals die van Arthur H. Miller in 'Political Parties and Confidence in Government: A Comparison of Norway, Sweden and the United States' en Peggy Schyns' 'Political Distrust and Social Capital in Europe and the Usa' analyseren het ontstaan van het wantrouwen en redenen hiervoor. Kenmerkend voor deze studies is hun focus op het gewone volk.

Deze focus kan beperkend zijn. In 1956 werd in een Gallup-poll aan ruim 800 normale Amerikaanse burgers gevraagd wie zij de drie beste presidenten vonden. Franklin D. Roosevelt, Lincoln en Washington werden het vaakst genoemd, maar voor de rest werden alleen de meest recente presidenten genoemd.⁴ De poll werd uiteindelijk gestaakt omdat de meeste mensen niet eens drie presidenten konden noemen.⁵ Ander polls probeerden hetzelfde, maar de resultaten kwamen steeds op hetzelfde neer; Lincoln, Washington, en de meest recente presidenten.⁶ Daarnaast bleek uit Angus Campbell's *The American Voter* dat de gewone man zijn stem slechts baseerde op partij-identificatie.⁷ Het is vanwege dit gebrek aan kennis dat deze scriptie niet naar

---

¹ A.M. Schlesinger Sr., 'Historians Rate the US presidents', *Life* Vol 25 18 (1 november 1948), 65.

² Zie Bijlage A.

³ V. Hart, *Distrust and Democracy: Political distrust in Britain and America* (Cambridge University Press 1978), xi.

⁴ T. Bailey, *Presidential Greatness: The Image and then Man from George Washington to the present* (New York 1966), 22.

⁵ R.K. Murray & T.H. Blessing, *Greatness in the White House: Rating the presidents, Washington through Carter* (University Park 1988), 82.

⁶ Ibidem, 83. Roosevelt kan in 1956 als recente president worden beschouwd.

⁷ A. Campbell, *The American Voter* (Chicago 1980).

het Amerikaanse volk zal kijken. In plaats daarvan is gekozen voor een andere groep kiezers; de academische elite.

Qua stemgedrag is er een overeenstemming tussen academici en het gewone volk. Zo beargumenteert Marc Landy in *Presidential Greatness* dat presidenten die door historici als beste worden aangewezen ook zeer populair waren bij het contemporaine volk.⁸ Robert Merry sluit zich in zijn boek *Where They Stand* eveneens aan bij de keuzes van het volk en toont dat presidenten die werden herkozen door het volk vaker wel dan niet door historici als groots worden gezien.⁹ De academici hebben echter twee voordelen die het gewone volk niet heeft. Ten eerste hebben ze kennis van zaken. Hun expertise, of dat nou Amerikaanse politiek of het Interbellum is, zorgt ervoor dat ze beter voorgelicht zijn over de presidenten dan het volk.

Door deze kennis hebben academici, ten tweede, meer gezag in dit gebied. Hierdoor hebben hun meningen een zekere invloed op het gewone volk. Door de keuzes die zij maken over het onderwerp van hun onderzoek hebben zij tot op zekere hoogte de macht over wat de kiezer wel en niet te weten komt.

Het is deze gezagspositie die interessant is. Doordat politiek wantrouwen juist nu zo belangrijk is, is er veel onderzoek naar het ontstaan van publieke opinie. Artikelen als ‘What Moves Public Opinion?’ van Benjamin Page en *Citizen Politics* van Russell Dalton proberen te achterhalen wat hier bepalend voor is.¹⁰ De gezagspositie van academici sluit hier zeer goed op aan. Onderzoek naar wat deze academici vinden is daarom zeker de moeite waard. Bovendien is het hard nodig, omdat het kennen van de visie van academici een belangrijke stap is in het begrijpen van hun invloed.

Om hun mening en ontwikkelingen daarin te achterhalen is gekozen voor ranglijsten. Deze ranglijsten kwamen tot stand door het creëren van een vragenlijst door een lijstenmaker enerzijds, en door het invullen van deze vragenlijsten door academici anderzijds. Een ranglijst biedt op deze manier veel informatie die direct de mening van de academici weergeeft. De keuze voor ranglijsten als hoofdbron werd eveneens beïnvloed door de rijke hoeveelheid aan lijsten die sinds Schlesingers’ eerste ranglijst zijn gepubliceerd. De grote selectie toont dat het rangschikken een populaire bezigheid is onder academici. Hierdoor is er ook veel onderzoek gedaan naar de technische problemen die de ranglijsten meebrengen. Thomas A. Bailey is hierin zeer belangrijk geweest en bekritiseerde het feit dat er een objectieve rangschikking van presidenten mogelijk zou zijn.¹¹ Wat hem betreft kan een president alleen in zijn eigen context juist beoordeeld worden. Schlesinger bekritiseerde zelfs de uitkomst van zijn eigen lijst, die niet overeenkwam met zijn eigen mening. Maar dat maakt juist niet uit voor deze scriptie. De prestaties van deze presidenten zijn wat ze zijn en hier is van nature geen indeling in te maken. Het zijn de interpretaties van de ondervraagden die ervoor zorgen dat een indeling van goed tot

---

⁸ M. Landy & S.M. Milkies, *Presidential Greatness* (Lawrence 2000), 233.

⁹ R. Merry, *Where they stand: The American Presidents in the Eyes of Voters and Historians* (New York 2013).

¹⁰ B.I. Page., et al., “What Moves Public Opinion?” *The American Political Science Review* Vol 81 1 (1987), 23–43.

R.J. Dalton, *Citizen politics: Public opinion and political parties in advanced industrial democracies*. (CQ Press 2013).

¹¹ Bailey, *Presidential Greatness*, 267.

slecht mogelijk is. De rangschikkingen zijn dus geen objectieve lijsten van presidenten, maar dienen als ideale bron om direct te bestuderen wat academici vinden van deze presidenten.

Het is om deze reden dat de methodologie die in Miriam Dobson en Benjamin Ziemann's *Reading Primary Sources* wordt geopperd zal worden gebruikt in de analyse van de ranglijsten. Dit houdt in dat naast een analyse van de samenstelling van de ranglijsten ook het taalgebruik, de inhoud en de invullers van de vragenlijsten zullen worden bekeken.¹² Op deze manier kan achterhaald worden welke aspecten van het presidentschap door academici belangrijk werden gevonden en hoe deze door de tijd veranderden. Alle gebruikte ranglijsten werden samen met een begeleidende tekst waarin de keuzes en methodologie van de makers werd toegelicht, gepubliceerd. Deze teksten zullen daarom als belangrijkste bron dienen in de zoektocht naar een verklaring van de samenstelling van de lijsten.

Twaalf ranglijsten die tussen 1948 en 2014 zijn gepubliceerd zijn uit een grotere verzameling lijsten geselecteerd. Vooral lijstenmakers die meerdere keren een ranking hebben opgesteld, zijn gekozen voor de analyse, omdat juist ook in hun werk kan worden aangegeven of er sprake is van een ontwikkeling. Daarnaast zijn vooral lijsten geselecteerd waarin één of twee lijstenmakers een grotere groep academici om hun mening vroegen. Naast de eerste lijst van Schlesinger worden bijvoorbeeld ook zijn tweede lijst uit 1962 en de lijst van zijn zoon, Arthur M. Schlesinger Jr., uit 1996 gebruikt. Daarnaast wordt gekeken naar de ranglijsten van het Siena Research Institute. Met elke nieuwe president willen zij een nieuwe lijst opstellen. Tot noch toe zijn er vijf lijsten gepubliceerd; in 1982, 1990, 1994, 2002 en 2010.¹³ Daarnaast worden vier op zichzelf staande ranglijsten gebruikt. De eerste van hen verscheen in 1982 in het Chicago Tribune Magazine en werd gecreëerd door Steve Neal. Het jaar daarop publiceerden Robert K. Murray en Tim H. Blessing het boek *Greatness in the White House: Rating the Presidents, Washington through Carter* waarin hun ranglijst werd geïntroduceerd. Ten derde zal de ranking die William J. Ridings en Stuart B. McIver in 2000 publiceerden in *Rating the Presidents* worden gebruikt. En als laatste wordt Ivan Eland's *Recarving Rushmore* geanalyseerd, en dan wel de in 2014 geüpdatete versie waarin ook Obama een plaats kreeg tussen de presidenten. De selectie van deze lijsten zorgt, zoals in figuur 0.1 te zien is, voor een mooie verdeling over de jaren heen, waardoor de ontwikkeling het duidelijkst is.

Om de samenstelling van de ranglijsten te verklaren is dit onderzoek in drie vragen opgedeeld, die elk in een apart hoofdstuk beantwoord zullen worden. Het eerste hoofdstuk vraagt welke kenmerken in de samenstelling van de lijsten te vinden zijn. Het doel van dit hoofdstuk is het definiëren van de ontwikkelingen, die in de opvolgende hoofdstukken verklaard zullen worden. Het zal zodoende een zeer beschrijvend hoofdstuk zijn dat dicht bij de bronnen blijft.

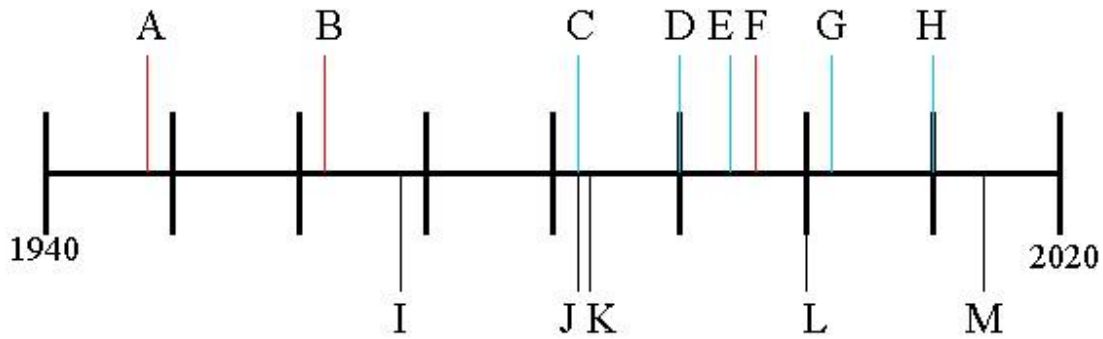
---

¹² M. Dobson & B. Ziemann, *Reading Primary Sources: The interpretation of texts form nineteenth- and twentieth-century history* (New York 2009), 106-122.

¹³ Siena Research Institute, 'Siena Research Institute ranks best presidents in US history', 29 mei 1990 (New York), 2.

Het tweede hoofdstuk, vervolgens, zal beantwoorden hoe de gestelde criteria en de achtergrond van de ondervraagden de samenstelling van de lijsten kunnen verklaren. De criteria die door de lijstenmakers werden opgesteld veranderden door de jaren heen en de achtergrond van de ondervraagden zorgde juist voor een constante factor. Deze twee redenen vormen samen het hoofdbestanddeel van de verklaring van de samenstelling. Het derde hoofdstuk bekijkt vervolgens enkele nevenfactoren die invloed gehad kunnen hebben op de samenstelling van de ranglijsten. Hier worden de timing van het maken van de lijsten, de herinnering aan presidenten en de invloed van patriotisme en wantrouwen nader bekeken. Deze drie hoofdstukken zullen samen antwoord geven op de vraag: Hoe kan de samenstelling in ranglijsten van Amerikaanse presidenten, die tussen 1948 en 2014 zijn gepubliceerd, verklaard worden?

Fig 0.1 – De lijsten

- A- Arthur M. Schlesinger Senior
- B- Arthur M. Schlesinger Senior
- C- Siena Research Institute
- D- Siena Research Institute
- E- Siena Research Institute
- F- Arthur M. Schlesinger Junior
- G- Siena Research Institute
- H- Siena Research Institute
- I- Thomas H. Bailey
- J- Steve Neal
- K- Robert K. Murray & Tim H. Blessing
- L- William J. Ridings & Stuart B. McIver
- M- Ivan Eland

Hoofdstuk 1 – Kenmerken van de samenstelling van de ranglijsten

Wat hier volgt is een analyse van de 12 ranglijsten die hierboven zijn genoemd. In bijna 70 jaar ranken hebben interessante kenmerken zich geopenbaard, maar zijn ook veel dingen veranderd. Door te kijken naar de samenstelling van de lijsten zullen deze kenmerken worden geïdentificeerd om in latere hoofdstukken verklaart te worden. Om dit te bereiken zal vooral worden gekeken wat deze samenstelling is en welke overeenkomsten en verschillen daartussen aanwezig zijn.

Top 10 – Onderste 10

Twee dingen vallen op als men de lijsten naast elkaar legt. Ten eerste is de top 10 van de lijsten vrijwel altijd gelijk. Vooral de top 5 bestaat vaak uit dezelfde club presidenten. Schlesingers' lijst is hier meteen het grote voorbeeld. Aan 55 experts in Amerikaanse geschiedenis werd gevraagd de presidenten, met uitzondering van Garfield, W. H. Harrison en Truman, in te delen in 5 categorieën, die Schlesinger vooraf had bedacht.¹⁴ Deze categorieën zijn Groots, Bijna Groots, Gemiddeld, Onder Gemiddeld en Mislukking.¹⁵ Schlesinger nam het gemiddelde van de 55 experts en zette het om tot een ranglijst. Maar liefst 6 presidenten vielen in de Groots-categorie.¹⁶ Lincoln werd als beste gekozen, gevolgd door Washington, F.D. Roosevelt, Wilson, Jefferson en Jackson. De top 10 werd afgemaakt met T. Roosevelt, Cleveland, J. Adams en Polk in de Bijna Groots categorie. Wanneer Schlesinger voor de tweede keer een lijst samenstelt, in 1962, zijn de eerste 7 plekken identiek aan deze eerste lijst.¹⁷ In de top 10 hoeft alleen Cleveland zijn plek op te geven. Hij maakt plaats voor Truman, die bij de vorige ranking nog niet lang genoeg president was om meegenomen te kunnen worden.¹⁸ Ook de top 10 van Schlesinger Junior (1996) is vrijwel identiek aan die van zijn vader. Het opmerkelijkste verschil is zijn ranking van Eisenhower, die hij op nummer 10 zet. Tijdens de vorige ranking van zijn vader stond deze namelijk nog op positie 22. De overige lijstenmakers lijken het echter met de jongere Schlesinger eens te zijn, aangezien Eisenhower vrijwel altijd rond nummer 10 een plekje krijgt. Zo ook in de lijsten van Siena. Franklin Delano Roosevelt belandde bij hen altijd op de eerste plek. De tweede tot de vijfde plek werden daarna altijd gevuld met Jefferson, Lincoln, Washington en Theodore Roosevelt, die telkens op een iets andere volgorde stonden.¹⁹ Bovenaan de lijst die William J. Ridings en Stuart McIver in 2000 in het boek *Rating the Presidents* introduceerden staat Abraham Lincoln gevolgd door de gebruikelijke vier.²⁰ De top 5 van Neal en de top 5 van Murray zijn bijna identiek en bevatten

---

¹⁴ A.M. Schlesinger Sr., 'Historians Rate the US presidents', *Life* Vol 25 18 (1 november 1948), 65.

¹⁵ Vertaald vanaf: Great, Near Great, Average, Below Average en Failure.

¹⁶ Schlesinger Sr., 'Historians rate', 65.

¹⁷ A.M. Schlesinger Sr., 'Our Presidents: a rating by 75 historians', *New York Times* (29 juli 1962), 12.

¹⁸ Schlesinger Sr., 'Our Presidents', 12.

¹⁹ Zie Bijlage A.

²⁰ W.J. Ridings Jr. & S.B. McIver, *Rating the presidents: a ranking of U.S. leaders, from the great and honorable to the dishonest and incompetent* (New York 2000), xi.

eveneens de 5 standaard presidenten. De top 10 van alle ranglijsten verschilt zodoende sterker dan de top 5, maar meestal zijn het Jackson, Wilson, Truman en Eisenhower die in de prijzen vallen op plaatsen 6 tot en met 10. Per lijst zijn er nog wat verschillen wie de laatste spot krijgt, maar meestal is dit Madison, Adams of Polk. De top 10, kortom, is zeer consistent.

Consistentie is niet alleen weggelegd voor de beste presidenten. Ook onderaan de lijst is vaak dezelfde groep presidenten terug te vinden. Wederom is de lijst van Schlesinger Senior hier een goede indicator. Slechts twee presidenten werden door zijn clubje historici als Mislukkelingen gecategoriseerd; Grant en Harding. In de Onder Gemiddeld-categorie werden Tyler, Coolidge, Fillmore, Taylor, Buchanan en Pierce geplaatst. Harding en Grant vormen de vaste bodem van veel andere ranglijsten. En ook Buchanan en Pierce zijn hier altijd te vinden. Whig-presidenten Tyler, Taylor en Fillmore vullen standaard aan en ook Coolidge hangt onderaan de lijsten rond. Schlesinger had het wel mis wat betreft Andrew Johnson. Waar hij hem op plaats 19 zet, wordt hij door alle andere lijstenmakers standaard in de onderste 10 geplaatst.²¹ Hoover en Benjamin Harrison wordt een onderste 10 plek nog wel eens bespaard als de lijstenmaker er voor kiest William Henry Harrison en James Garfield, twee presidenten die snel na hun inauguratie stierven, in de ranking op te nemen.²² Na Schlesinger Senior's ranking zijn er nog wel enkele presidenten bijgekomen die een vaste plek bij de onderste 10 hebben, namelijk Nixon en Bush Junior. Nixon werd in de Siena-ranglijsten, echter, nooit in de onderste 10 geplaatst en belandde in 1994 zelfs op de 23^e plekt.²³ Hoewel er zich iets meer afwijkingen bevinden, worden ook de lage posities zeer consequent door dezelfde presidenten ingenomen.

Dan rest hetgeen wat zich tussen de consistente bovenste en onderste 10 bevindt. In de middenmoot vinden de grootste veranderingen qua positie plaats. Als men kijkt naar de verschillen tussen de lijsten van Schlesinger Senior en zijn zoon valt het op dat enkele presidenten van het ene einde van de Gemiddeld-categorie naar het andere einde zijn verschoven. Deze verschuiving is duidelijker wanneer naar alle lijsten wordt gekeken. Hayes en Arthur worden over het algemeen veel slechter beoordeeld in de Siena-rankings dan in de Schlesinger-rankings met meer dan 15 plekken verschil.²⁴ Ook Cleveland staat in Siena's lijst uit 2010 12 plekken lager dan zijn positie op nummer 8 in Schlesinger's eerste ranking. Reagan wordt door Siena met regelmaat rond nummer 20 geplaatst, terwijl de andere lijsten hem meestal lager positioneren. Over het algemeen zijn er een paar presidenten aan te wijzen die consistent steeds lager worden gerankt; John Adams, John Quincy Adams, Martin van Buren, Rutherford B. Hayes, Grover Cleveland en Chester A. Arthur. Daartegenover staat dat Madison en Monroe steeds hoger worden gerankt. De middenmoot is zodoende de plek waar Amerikaanse historici het meest verdeeld over zijn.

---

²¹ Zie Bijlage A.

²² Zie Bijlage A.

²³ Siena Research Instituut '1994 presidents rankings', 1994.

²⁴ Zie Bijlage A.

Chronologische indeling

Uit een chronologische indeling van de presidenten, zoals in bijlage A te zien is, kunnen twee kenmerken gehaald worden. De eerste betreft de ranking van de slechtste 10 presidenten. Veel van deze slechte presidenten komen uit dezelfde periode.²⁵ Van 1841 tot 1877 ziet het rood van de slechte presidenten, met uitzondering van Polk en Lincoln. Deze presidenten werden consistent laag gerankt. Dit valt zeker op als men kijkt naar de omliggende presidenten die juist vaak in de wisselvallige middenmoot van de lijsten belandden.

Een tweede kenmerk betreft de evolutie die de naoorlogse presidenten doormaakten. Vanaf Eisenhower worden de presidenten namelijk minder consistent gerankt dan hun voorgangers. Zoals reeds gezegd werd Nixon door het Siena Research Institute, bijvoorbeeld, nooit in de onderste 10 geplaatst, terwijl anderen dit wel deden. Carter werd echter bij zijn introductie in de lijsten op plaats 33 gezet.²⁶ Bijna 20 jaar later stond hij op plaats 19.²⁷ Bush Senior maakte een tegenovergestelde ontwikkeling door en zakte in vier jaar tijd van de 18^e plek naar de 31^e.²⁸ Over het algemeen blijken deze moderne presidenten moeilijk om te rangschikken. Hun initiële ranking verschilt het meest met hun latere posities. De enigen die met regelmaat worden geclassificeerd zijn Kennedy en Lyndon B. Johnson.²⁹ Er zit zodoende een ontwikkeling in de ranking van moderne presidenten.

Eland's afwijkende lijst

De lijst van Eland is een uitzondering op dit alles. In 2012 schrijft historicus Curt Nichols een artikel waaruit blijkt hoe voorspelbaar de rankings zijn.³⁰ Er zit echter geen enkele ranking tussen die qua samenstelling op die van Eland lijkt. Presidenten die door anderen in de top 10 werden geplaatst staan aan de onderkant van de lijst en andersom, waardoor veel presidenten in deze lijst ofwel hun hoogste, ofwel hun laagste ranking hebben.³¹ De presidenten zijn door Eland zelf in vijf categorieën ingedeeld; Uitstekend, Goed, Gemiddeld, Zwak en Slecht.³² De vier presidenten die Eland als uitstekend beschouwt zijn in aflopende volgorde Tyler, Cleveland, Van Buren en Hayes.³³ Tyler behoorde in elke andere lijst tot de slechtste 10 presidenten. Tot de

---

²⁵ Zie Bijlage B.

²⁶ Siena Research Institute, '1982_Presidentail rankings', 1982.

²⁷ Ridings, *Rating the Presidents*, xi.

²⁸ Siena Research Institute, '1990 Presidents rankings', 1990 & Siena Research Institute, '1994 Presidents rankings', 1994.

²⁹ Zie Bijlage A.

³⁰ C. Nichols, 'The Presidential Ranking Game: Critical Review and Some New Discoveries', *Presidential Studies Quarterly* Vol. 42 2 (2012), 296.

³¹ Zie Bijlage A.

³² Vertaalt van: Excellent, Good, Average, Poor en Bad.

³³ I. Eland, *Recarving Rushmore: Ranking the Presidents on Peace, Prosperity and Liberty* (Independent Institute 2009), 14.

Goed-categorie behoren, vervolgens, Arthur, Harding, Washington, Carter, Eisenhower en Coolidge. Zowel Coolidge en Harding behoorden altijd tot de laatste 10. De enige twee top 10 vermeldingen die consistent zijn met eerdere noteringen zijn Washington en Eisenhower.

In de categorieën Gemiddeld en Zwak staan vervolgens de rest van de presidenten die normaal gezien in de laatste 10 bivakkeren. Presidenten Theodore Roosevelt en John Adams zijn de enige twee frequente top tien bezoekers die tot deze categorieën behoren op respectievelijk plaats 21 en 22.³⁴ Dan volgt de Slecht-categorie, waar volgens Eland maar liefst 17 van de presidenten tot behoren. Velen hiervan zijn voormalige top 10 presidenten. Op plaats 31 bevindt zich de door andere lijstenmakers geliefde Franklin Delano Roosevelt. In de bovenste helft van de slechtste 10 bevinden zich vervolgens Lyndon B. Johnson, Bush Senior, Obama en Reagan. De overige plaatsen worden ingevuld door presidenten die allemaal in de top 10 hebben gestaan. Kennedy, Polk, McKinley, Truman en Wilson sluiten zo de lijst af, elk met hun laagste notering ooit.³⁵

De vijf kenmerken in het kort

Aan deze ranglijsten zijn vijf stellige kenmerken eigen. Ten eerste kan worden vastgesteld dat de top 5 van de presidenten een vaste groep is bestaande uit beide Roosevelts, Lincoln, Washington en Jefferson. De rest van de top 10 verschilde enigszins door de jaren heen, maar stabiliseerde vanaf de jaren '90. Hetzelfde kan gezegd worden voor de onderste groep presidenten. De volgende constatering kan gemaakt worden over de ontwikkelingen van de positie van individuele presidenten in de middenmoot. J. Adams, J.Q. Adams, van Buren, Hayes, Arthur, Cleveland en B. Harrison zijn allen presidenten die in de loop van de lijsten een aanzienlijk aantal plekken zijn gedaald. In omgekeerde richting worden Madison en Monroe juist steeds beter gewaardeerd.

Uit een chronologische indeling zijn eveneens twee dingen op te maken. Wanneer het aankomt op het ranken van de naoorlogse presidenten lijken de lijstenmakers het minder snel met elkaar eens te zijn. Waar bijna alle lijstenmakers Nixon in de onderste 10 plaatsten, positioneerde het Siena Research Institute hem in de middenmoot. Eisenhower wordt in 1962 op plek 22 geplaatst, terwijl hij later een standaard top 10-positie bereikt. Ook de posities van Reagan en Clinton fluctueren hevig. Intern lijken deze presidenten ook problemen op te leveren. Bush Senior werd in 1990 door Siena nog op 18 geplaatst, maar in 1994 door dezelfde mensen op 31. Over Kennedy en L.B. Johnson zijn de lijstenmakers dan weer wel eensgezind. Kortom, er kan gezegd worden dat het ranken van contemporaine presidenten een lastige zaak is die tot uiteenlopende resultaten heeft geleid. Een tweede constatering daaraan gerelateerd betreft de periode die slechte presidenten lijkt voort te brengen. Van hen die tussen 1841 en 1877 president waren, bevinden zich 8 van de 10 standaard in de onderste tien van de ranglijsten. Een laatste kenmerk

---

³⁴ Ibidem, 14.

³⁵ Ibidem, 14.

is Eland's lijst die uit het niets opduikt en behoorlijk verschilt met de andere lijsten. In het volgende hoofdstuk zal daarom naast het bovengenoemde ook worden gezocht naar een verklaring van de totaal andere lijst die Eland heeft gecreëerd.

Om deze vijf kenmerken in de samenstelling van de lijsten te verklaren zullen verschillende opties worden geëxploreerd. Het volgende hoofdstuk zal zich vooral richten op de criteria die de lijstenmakers stelden en de politieke voorkeur van de academici.

Hoofdstuk 2 – Veranderende criteria en politieke voorkeur

Een van de meest duidende manieren om de samenstelling van de lijsten te verklaren zit in de methode achter het ranken. In dit hoofdstuk zullen twee kanten daarvan worden bekeken. De eerste en belangrijkste betreft de criteria die de lijstenmakers stelden aan de presidenten. Om de presidenten te ranken zijn immers maatstaven nodig. Deze maatstaven bepalen wat een president goed of slecht maakt en spelen dus een grote rol in de creatie van de ranglijsten. De focus van het eerste deel zal daarom liggen op de verschillende criteria die de lijstenmakers hadden en hoe deze door de jaren heen de indeling van de lijsten konden veranderen. Ten tweede wordt gekeken naar de ondervraagden. Alle lijstenmakers hebben namelijk niet zelf de lijst van presidenten samengesteld, maar vroeg aan een grote groep historici en andere academici om dit te doen. Zij moesten aan de hand van de genoemde criteria een ranglijst opstellen die vervolgens werd gemiddeld met de ranglijsten van de anderen. De hoeveelheid experts bij wie te rade werd gegaan kon zeer klein zijn, zoals de 32 historici aan wie Schlesinger Junior het vroeg, of juist heel groot, zoals de 719 experts die door Ridings en McIver werden ondervraagd.³⁶ Wat al deze lijsten zodoende tonen, is een representatie, een gemiddelde, van hoe de experts hun leiders zien. Het tweede gedeelte van dit hoofdstuk zal kijken naar wie deze experts zijn en hoe hun achtergrond invloed kan hebben gehad op de indeling van de lijsten.

Fluctuatie in de criteria

In het gebruik van criteria verschillen de ranglijsten sterk van elkaar. Tijdens Schlesinger Senior's originele ranking werden de 55 historici in hun beoordeling zeer vrij gelaten. De academici mochten zelf bepalen wat ze belangrijk vonden aan een president.³⁷ Dat alleen wat de presidenten in hun ambtstermijn deden meetelde voor de ranking was de enige regel die Schlesinger opstelde.³⁸ Hoewel dit niet uitsluit dat sommige rankende academici door activiteiten buiten het presidentschap zijn beïnvloed werd dit door elke andere volgende lijstenmaker opgepakt. De tweede poll die Schlesinger afnam, gebruikte dezelfde methode.³⁹ Hoewel hij het nu aan meer academici vroeg, 75, bestond het merendeel uit deze groep uit dezelfde mensen als die uit 1948 en waren concrete criteria afwezig.⁴⁰

De losbondigheid van de criteria zit echter niet in elk onderzoek. Sterker nog, elk volgend onderzoek stelde vaste criteria waar de respondenten op moesten letten in hun ranking. Het Siena Research Institute, bijvoorbeeld, stelde bij elke nieuwe lijst hun pak en beet 200 experts de vraag om de presidenten op 20 verschillende categorieën afzonderlijk te ranken. Het gemiddelde van

---

³⁶ Ridings, *Rating the Presidents*, viii & A.M. Schlesinger Jr., 'Rating the presidents: Washington to Clinton', *Political Science Quarterly* Vol 112 2 (1997), 190.

³⁷ Schlesinger Sr., 'Historians Rate', 55.

³⁸ *Ibidem*, 66.

³⁹ Schlesinger Sr., 'Our presidents', 75.

⁴⁰ *Ibidem*, 75.

de categorieën werd genomen en daar rolde dan een lijst presidenten uit.⁴¹ Ridings en McIver waren meer bescheiden in hun categorieën. Hun groep academici, 749 in aantal, werd 5 categorieën voorgelegd; ‘leidinggevende kwaliteiten’, ‘prestaties en crisismangement’, ‘politieke vaardigheden’, ‘benoemingen’ en ‘karakter en integriteit’.⁴² Deze categorieën kwamen overeen met die van Neal uit 1982. Eland, vervolgens, had maar drie categorieën waaraan hij de presidenten toetst. Hij maakte echter niet drie aparte lijsten, maar keek per president hoe goed ze het deden op het gebied van vrede, vooruitgang en vrijheid, en gaf daar zijn oordeel over.⁴³ Het komt erop neer dat de verschillende lijstenmakers verschillende criteria stelden, waardoor steeds veranderde wat men zocht in een goede president.

Twee ontwikkelingen omtrent het relatief belang van criteria vallen hierdoor op. De eerste ontwikkeling laat zien welke aspecten van het presidentschap door de jaren heen belangrijk werden gevonden. Criteria die met het karakter van de president te maken hebben, speelden vaak een grote rol in het beoordelingsproces. Uit de 20 criteria van Siena, die allemaal even zwaar wegen, zijn zes criteria te linken aan karaktereigenschappen.⁴⁴ In Neal’s lijst is ‘karakter’ eveneens een van de vijf evenredige criteria. Rond de millenniumwisseling vindt er een verschuiving plaats. In de ranking van Ridings en McIver (2000) werden de experts gevraagd om dezelfde vijf criteria die Neal stelde in te delen in hoe belangrijk ze deze vonden. Het criterium ‘karakter en integriteit’ werd slechts als derde belangrijkste aangewezen.⁴⁵ In Eland’s lijst werden karaktereigenschappen helemaal niet meer bekeken. Voor hem speelden alleen de resultaten van wat de president bereikt heeft een rol. Karaktereigenschappen van de president worden zodoende steeds minder belangrijk gevonden.

In tegenstelling tot ‘karakter’ werd het criterium ‘prestaties en crisismangement’ als steeds belangrijker beschouwd. De ondervraagden van Ridings en McIver plaatsten dit criterium bijvoorbeeld op gelijke hoogte met ‘leidinggevende kwaliteiten’ als het belangrijkste. De lijst van Neal telde het slechts als een van de vijf criteria mee. In de Siena-lijsten zijn er slechts drie punten aan de prestaties gewijd.⁴⁶ De criteria die te maken hebben met de politieke kwaliteiten van de presidenten werden aanvankelijk ook vrij belangrijk gevonden. In de lijsten van Siena en Bailey valt een aanzienlijk aantal criteria hieraan te linken.⁴⁷ Ook Neal noemt ‘politieke vaardigheden’ als een van zijn vijf criteria. De experts van Ridings plaatsten het relatieve belang van ‘politieke vaardigheden’ echter veel lager, net boven de laagste categorie, ‘benoemingen’. Deze veranderingen gelden niet voor Schlesingers’ lijsten, die op zichzelf al een uitzondering

---

⁴¹ Gannett News Service, ‘Historians Rate Clinton higher than Bush, Carter’, 17 januari 1995, 1.

⁴² Ridings, *Rating the presidents*, viii.

⁴³ Eland, *Recarving Rushmore*, 3.

⁴⁴ Communicatieve vaardigheden, vermogen om compromissen te sluiten, bereidheid om risico’s te nemen, verbeelding, integriteit en intellegentie.

⁴⁵ Ridings, *Rating the Presidents*, viii

⁴⁶ Zie Bijlage C.

⁴⁷ Zie Bijlage C.

zijn door de afwezigheid van criteria. Wel merkte Schlesinger op dat een hoge ranking van een president veel heeft te maken met wat hij bereikt heeft en hoe hij zich opstelde in tijden van crisis.⁴⁸ Verder, benadrukte hij dat ze in karakter zeer sterk van elkaar verschilden en dit zodoende geen grote rol gespeeld zal hebben in de keuzes van de ondervraagden. De lijsten van Schlesinger speelden dus al wel met de criteria die later als belangrijk werden gezien.

Er zijn meerdere criteria die van belang wisselden, maar de belangrijkste zijn hier genoemd. Het karakter werd steeds minder belangrijk gevonden en de prestaties juist steeds belangrijker. Ook politieke vaardigheden werden steeds minder als belangrijk criterium aangewezen.

Ten tweede zorgt het aantal criteria eveneens voor een verschuiving in het relatieve belang van sommige criteria. Hierin is een duidelijke dalende lijn aanwezig. Bailey, met 43, werd gevolgd door Siena met 20. Neal en Ridings hadden er beiden slechts 5 en Eland, ten slotte, had er maar 3. Het gebruik van steeds minder criteria kan iets zeggen over hoe deze lijstenmakers denken over hoe een president beoordeeld moet worden. In 1996, bijvoorbeeld, verantwoordde Schlesinger Junior de afwezigheid van criteria door te verwijzen naar de problemen die het gebruik van duidelijke criteria kan meebrengen. De vragenlijsten worden te lang en subjectiviteit blijft in de resultaten aanwezig.⁴⁹ Bovendien leidde het gebruik van criteria steeds tot dezelfde uitkomst. Het al dan niet gebruiken van criteria zou volgens hem niks uitmaken. Maar het is juist doordat steeds minder criteria werden gebruikt dat het belang van de overgebleven criteria groeide.

Het veranderende relatieve belang van bepaalde criteria verklaart de verschuivingen in de middenmoot en de stijgende of dalende lijn die sommige presidenten doormaken. Presidenten die in de top 10 belandden scoren op alle criteria heel goed en presidenten in de onderste 10 scoren op alle criteria zeer slecht. In de middenmoot kennen de presidenten in de criteria grote uitschieters, zowel naar boven als naar beneden. Hierdoor heeft een verandering in het relatieve belang van criteria veel grotere invloed op hen. Jimmy Carter, bijvoorbeeld, scoort goed op 'karakter en integriteit'. Omdat dit criteria vrij belangrijk is in de lijst van Ridings en McIver wordt hij door hen op de 19^e plek geplaatst.⁵⁰ In de Siena-lijsten wordt hij echter veel lager geplaatst doordat 'karakter' en 'integriteit' slechts 2 van de 20 criteria zijn en Carter geen ander criteria heeft waarin hij er bovenuit springt. Gelijkerwijs worden de presidenten die in de loop van de jaren hevig stijgen of dalen beïnvloed door dezelfde stijgende of dalende lijnen in het belang van de criteria 'karakter' en 'politieke vaardigheden'. De positie van presidenten als Hayes, Cleveland en Benjamin Harrison worden hierdoor het sterkst beïnvloed.⁵¹

---

⁴⁸ Schlesinger Sr., 'Our Presidents', 68, 73.

⁴⁹ Schlesinger Jr., 'Rating the presidents', 182.

⁵⁰ Ridings, *Rating the presidents*, xi.

⁵¹ Opmerkelijk genoeg zijn dit ook de presidenten die het beste scoren tijdens de afwezigheid van criteria in de Schlesinger-lijsten.

De resultaten van de ranglijsten werden zodoende sterk beïnvloed door het veranderende relatieve belang van de criteria. Dit is op zichzelf niet heel choquerend. Hiermee is wel aangetoond wát de criteria zijn die men door de tijd heen belangrijk vond en welke eisen daarmee werden gesteld aan een goede president. Het karakter van de president en zijn politieke vaardigheden zijn steeds minder belangrijk geworden, terwijl de daadwerkelijk acties van de president juist meer belang opwekten. Het toont wat voor soort president door de jaren heen wenselijk was en hoe de contemporaine president daarop aansloot. Wat nog niet duidelijk is, is de stabiliteit in de onderste en bovenste tien van de lijsten. Hoewel de criteria duidelijk veranderden door de tijd heen bleven de uiteindes van de lijsten stabiel. In de volgende paragraaf zal worden bekeken hoe dit samenhangt met de achtergrond van de ondervraagden.

Politieke voorkeur

De politieke voorkeur van de ondervraagden werd vaak gezien als een van de technische problemen van de ranglijsten. In deze paragraaf zal ik echter tonen dat politieke achtergrond weinig invloed heeft op de keuzes in ranglijsten en dat de eensgezindheid onder de ondervraagden juist bepaalde kenmerken in de samenstelling van de ranglijsten kan verklaren.

De mensen die gevraagd werden voor de samenstelling van de ranglijsten waren meestal historici of andere academici van verschillende universiteiten uit Amerika. Deze academici hadden allemaal een duidelijke politieke voorkeur, waarvan werd gezegd dat deze invloed had op de resultaten. Dit technische probleem werd voor het eerst opgemerkt door Thomas A. Bailey. Als vervolgstudie op de lijsten van Schlesinger ging Bailey ruim dertig universiteiten langs om te noteren welke politieke voorkeur de academici daar hadden.⁵² Bijna alle instituties hadden een grote meerderheid Democratische historici.⁵³ Hij verklaarde deze Democratische neiging van historici door te verwijzen naar enkele kenmerken die ze delen met de Democratische partij. Hun voorkeur naar ontwikkeling en verandering, hun internationale visie en algemene liberale instelling zijn de hoofdkenmerken die hij noemde. Historici passen zodoende perfect bij de Democratische partij, redeneerde Bailey.⁵⁴

Democratische presidenten worden ook daadwerkelijk beter gerankt dan Republikeinse. Dit bleek uit een onderzoek uit 2010 van Joseph Uscinski en Arthur Simon. Democratische presidenten worden gemiddeld elf plekken hoger geplaatst dan hun Republikeinse collega's.⁵⁵ In hun conclusie beweerden de auteurs dat deze politieke voorkeur niet persé bewust is, maar onderdeel is van onderbewuste psychologische processen die ontstaan door affiliatie met een bepaalde partij.⁵⁶ Een analyse van de Siena-lijsten door William M. Briggs bevestigde dat

---

⁵² Bailey, *Presidential Greatness*, 337.

⁵³ Bovendien kwam het grootste gedeelte van de historici uit het Noorden van Amerika, en was slechts een klein gedeelte actief in de Zuidelijke staten.

⁵⁴ Bailey, *Presidential Greatness*, 338.

⁵⁵ J.E. Uscinski & A. Simon, 'Partisanship as a Source of Presidential Rankings', *White House Studies* Vol 11 1 (2011), 10.

⁵⁶ *Ibidem*, 11.

Democratische presidenten op alle 20 criteria gemiddeld hoger scoren dan de Republikeinen.⁵⁷ Aangezien is aangetoond dat de meeste experts Democratisch zijn staat deze theorie in sterke schoenen.

Er zijn desalniettemin twee redenen die aantonen dat deze voorkeur niet gelinkt is aan partij-affiliatie. Deze redenen zijn direct uit de teksten die met de ranglijsten zijn gepubliceerd te halen. Ten eerste betreft dit de conclusies die de lijstenmakers uit hun onderzoek trekken. Murray en Blessing concludeerden bijvoorbeeld aan de hand van hun gegevens dat historici een sterke, actieve president prefereren.⁵⁸ Hierdoor bestaat de bovenste groep presidenten vaak uit 'liberale' presidenten. Uit een onderzoek naar de Siena-ranglijsten bleek hetzelfde en wordt de term ook uitgelegd:

'If "liberal" means to favor the general supremacy of federal government authority over local authority and to support central government intervention in the socio-economic process on behalf of minorities and the less fortunate, then a large majority of the survey's sample were liberal.'⁵⁹

Schlesinger noemde in 1948 ook enkele kenmerken die de grootste presidenten hebben. Ze waren allen zeer progressief en hervormend. Bovendien waren het allemaal sterke presidenten.⁶⁰ Daarnaast hadden ze allemaal te maken met een grote crisis ten tijde van hun presidentschap. Dit was ofwel een oorlog, ofwel een politieke verandering.⁶¹ Deze twee gebeurtenissen creëren de perfecte situaties voor een president om grootsheid te tonen. Dit is ook wat Steve Neal waarnam in zijn verklaring van de top 10 presidenten die hij opstelde.⁶² Hij voegde toe dat de slechtste presidenten deze eigenschappen simpelweg niet hadden en dat dit de reden is dat ze onderaan de lijst staan. In een onderzoek van J.E. Holmes en Robert E. Elder naar ranglijsten werd eveneens geconstateerd dat een sterke president gericht op macht over het algemeen hoger werd gerankt dan anderen.⁶³ Een sterke actieve president wordt aldus door alle academici, sneller goed gevonden dan een president die dat niet is. Deze bevinding lijkt altijd van kracht te zijn geweest. Op elke lijst, met uitzondering van Eland, staan de presidenten die aan deze eisen voldoen namelijk in de top 10. Niet het Democraat zijn, maar de kenmerken die erbij horen spreken het meeste aan.

Ten tweede is deze mening niet alleen aan Democraten besteedt. In het onderzoek van Murray en Blessing werd eveneens gekeken naar het verschil tussen conservatieve en liberale

---

⁵⁷ W.M. Briggs, 'Siena Presidential Scholar President Rankings: Are They Biased?', <http://wmbriggs.com/post/2563/> (versie 2 juli 2010).

⁵⁸ Ibidem, 80.

⁵⁹ Ibidem, 79.

⁶⁰ Schlesinger Sr., 'Historians rate', 73.

⁶¹ D.C., Nice, 'The Influence of War and Party System Aging on the Ranking of Presidents' *The Western Political Quarterly*, Vol. 37 3 (1984), 446.

⁶² S. Neal, 'Our best and worst presidents' *Chicago Tribune Magazine* 135 (1982), 9-18, 9.

⁶³ J.E. Holmes, 'Our best & worst presidents: some possible reasons for perceived performance', *Presidential Studies Quarterly* Vol. 19, 3 (1989), 545.

historici. De ranglijsten die daaruit voortvloeien verschilden nauwelijks van elkaar. Enkele kleine verschuivingen vonden uiteraard plaats, maar fundamenteel waren er geen grote verschillen.⁶⁴ Zowel liberalen als conservatieven hebben dezelfde prioriteiten als het aankomt op het beoordelen van hun presidenten.

Deze twee constatering samen tonen dat de gemiddelde hogere ranking van Democratische presidenten niet te wijten valt aan partij-affiliatie, aangezien zowel Democraten als Republikeinen hetzelfde type president prefereren; een sterke, actieve leider. Nog opvallender is het feit dat deze voorkeur constant lijkt te zijn. Zowel in de oudste lijst als in recente lijsten komt de preferentie voor een sterke, actieve leider naar voren. Dit toont, zodoende, dat politieke voorkeur géén grote impact heeft op het rangschikken van presidenten en het daardoor geen probleem is zoals Thomas A. Bailey beweert. Juist hierdoor kunnen enkele kenmerken van de samenstelling van de lijsten verklaard worden.

Verklaring van andere kenmerken

De voorkeur van de ondervraagden voor sterke, actieve presidenten en de invloed van veranderende criteria die door de lijstenmakers zijn bepaald kunnen meerdere kenmerken in de samenstelling van de ranglijsten verklaren. Ten eerste ontraadselt het waarom de groep presidenten tussen 1841 en 1877 zich standaard aan de onderkant van de lijst bevindt. Harrison, Tyler, Taylor en Fillmore waren allen president voor de Whig-partij. Deze partij keerde zich juist tegen een sterke positie van president en zag liever een grotere machtpositie van het congres. De grootste tegenstanders van de Whigs waren destijds de Democraten.⁶⁵ En waar de Whigs met hun conservatieve instelling tegenwoordig laag worden gewaardeerd, worden de progressieve, Democratische presidenten uit deze periode (Jackson, Polk) juist wel hoog gewaardeerd.⁶⁶ De andere twee Democraten van voor de Burgeroorlog, Pierce en Buchanan, worden ook als slechte presidenten gezien. De algemene consensus die rust over hun lage ranking wordt gecreëerd door hun acties die de komst van de burgeroorlog alleen maar zekerder maakten.⁶⁷ Hun daden stelden de verhoudingen tussen voorstanders en tegenstanders van slavernij op scherp.⁶⁸ Ook waren het simpelweg zeer zwakke presidenten, een eigenschap waarvan we weten dat deze niet geliefd is bij academici.⁶⁹ Johnson, de president die Lincoln's tweede term afmaakte, valt eveneens in deze categorie. Hij had niet de capaciteiten om de nasleep van de Amerikaanse burgeroorlog op te vangen en faalde zichzelf sterk te houden tegenover zijn tegenstanders in het congres.⁷⁰ De

---

⁶⁴ Murray, *Greatness in the White House*, 145.

⁶⁵ M. F. Holt, *The Rise and Fall of the American Whig Party: Jacksonian Politics and the Onset of the Civil War* (Oxford 2003), ix.

⁶⁶ Zie Bijlage A.

⁶⁷ M.H. Levinson, 'Indexing and dating America's "Worst" presidents', *A Review of General Semantics* Vol 68 2 (2011), 149-150.

⁶⁸ Eland, *Recarving Rushmore*, 105.

⁶⁹ Bailey, *Presidential Greatness*, 286-288.

⁷⁰ *Ibidem*, 293.

laatste president uit deze periode is Grant, de enige die ook daadwerkelijk door het volk werd herkozen en daarmee een uitzondering vormt op het eerder genoemde onderzoek van Merry. Historici, in tegenstelling tot zijn tijdgenoten, waren minder blij met hem. Hoewel hij in tegenstelling tot zijn hierboven genoemde voorgangers wel een ruggengraat had en een sterke president was, werd zijn presidentschap gedomineerd door tegenstrijdig beleid en corruptie.⁷¹ Zijn manier van falen sluit niet aan bij de andere slechte presidenten. Grant sluit deze periode echter wel af met een presidentschap dat door de meeste historici wordt veracht. Hij vormt hiermee een uitzondering op de theorie die in dit hoofdstuk werd geopperd.

Bovengenoemde sluit niet uit dat andere factoren een rol speelden in de negatieve beoordeling van de presidenten. Echter, het is wel duidelijk waarom wordt gevonden dat ze hebben gefaald. De academici prefereren een ander soort leider dan wat Harrison en zijn opvolgers boden. De voorkeur voor sterke, actieve presidenten dient hier als de ultieme verklaring voor het bestaan van een langere periode met slechte presidenten.

De lijst van Eland lijkt lastiger te verklaren. Zijn unieke indeling lijkt tot stand te zijn gekomen doordat hij de volledige macht over elk aspect van zijn ranglijst had, waaronder de criteria én de beoordeling van de presidenten. Alle andere ranglijsten maakten wel onderscheid en toonden het gemiddelde van een grotere groep historici. Er zijn uiteraard verschillende takken binnen de Democratische en binnen de Republikeinse partij, waaronder zeer extreme visies. Doordat veel lijsten echter naar een gemiddelde keken, raakten de extremere visies verloren in de mening van de groep. Aangezien Eland in zijn eentje de presidenten beoordeelde, was zijn lijst veel gevoeliger voor een extreme mening. Eland staat bekend om zijn libertaire gedachtegoed en zijn oppositie tegen interventionistische politiek. Dit zijn eigenschappen die niet goed aansluiten bij zowel linkse of rechtse politiek en daardoor niet onder de consensus van de academici vallen. Alleen daarom al is het logisch dat Eland's lijst verschilt. Deze eigenschappen leidden, ten tweede, tot een veel crucialere verandering in zijn criteria. Als libertair stelde hij namelijk voor dat de grootsheid van een president afhankelijk is van de manier hoe hij in zijn beslissingen handelt naar hoe de 'Founding Fathers' het bedoeld hadden.⁷² Daaruit stromen vrede, voorspoed en vrijheid als de drie criteria waaraan de presidenten worden getoetst. Een non-interventionistische president voldoet hier veel sneller aan dan een president die sterk is op internationaal gebied. Het is om deze twee redenen, die gelinkt zijn aan Eland's beslissing om in zijn eentje een ranglijst te maken, dat deze ranglijst zo sterk kan verschillen met zijn voorgangers.

De belangrijkste verklaring voor enkele kenmerken in de samenstelling van ranglijsten is zodoende een samenspel van factoren die enerzijds door de lijstenmakers werden bepaald en anderzijds door de ondervraagden. De lijstenmakers zorgden voor een veranderend relatief

---

⁷¹ Eland, *Recarving Rushmore*, 149.

⁷² *Ibidem*, 9-13.

belang van bepaalde criteria en de ondervraagden zorgden voor een algemene voorkeur voor een bepaald type president. Samen verklaren ze de stabiliteit in de top 10 en onderste 10 van de ranglijsten en tegelijkertijd de verandering waar de middenmoot aan onderhevig is. Daarnaast verklaren ze, zoals in deze laatste paragraaf gezegd is, waarom de presidenten tussen 1841 en 1877 als zeer slecht werden ervaren en waarom Eland's lijst zo afwijkt. In het volgende hoofdstuk zullen enkele andere nevenverklaringen worden geopperd die de kenmerken van de samenstelling van ranglijsten kunnen uitleggen.

Hoofdstuk 3 – Alternatieve verklaringen

Criteria die verschuiven en de preferentie voor een specifiek soort leider kunnen gezamenlijk een groot deel van de kenmerken verklaren. Echter, er zijn nog meer verklaringen voor de samenstelling van de lijsten. Dit zijn verklaringen die tonen dat er meer aan de hand was tijdens het opstellen van de lijsten. In dit hoofdstuk zullen verschillende zaken worden besproken die mogelijk invloed hebben gehad op de samenstelling van de lijsten. Deze mogelijke verklaringen zijn de herinnering aan presidenten, de timing van de publicatie van de lijsten en de relatie tussen patriotisme en politiek wantrouwen. Deze drie verklaringen zullen geen gesloten zaken zijn wat betreft hun impact op de samenstelling van lijsten. Echter, ze brengen enkele zaken samen die een ander plausibel perspectief vormen op de kenmerken van de ranglijsten.

De herinnering aan presidenten

De ene president is meer memorabel dan de ander. Zoals eerder gezegd herinnert het gewone volk zich meestal Washington, Lincoln en de meest recente presidenten. Een verklaring hiervoor ligt in de mate waarop zij tegenwoordig aanwezig zijn. Wanneer men in Amazon alle presidenten langsgaat, bijvoorbeeld, blijkt dat over Washington en Lincoln de meeste boeken zijn geschreven. Roosevelt volgt, met een aanzienlijk lager aantal boeken. Hun hoofden staan eveneens afgebeeld op het geld dat Amerikanen alledaags gebruiken.⁷³ Daarnaast zijn er veel meer monumenten voor Washington en Lincoln dan voor presidenten als Adams en Johnson, hun directe opvolgers. In andere woorden, Washington en Lincoln zijn veel prominenter aanwezig in de huidige Amerikaanse cultuur waardoor ze beter herinnerd worden. Ook de recentere presidenten zitten nog vers in het geheugen. Dit geldt voor meer presidenten in de top 10 en zorgt ervoor dat ze ook beter gerankt worden. Bailey:

‘To be given any popular ranking at all, much less a high ranking, the statesmen must lodge in the memory. He is more likely to endure if his personality and administration are colorfully associated with nicknames, symbols, slogans and catchwords.’⁷⁴

Bij het gewone volk zou er om deze reden sprake zijn van een herinneringscultuur. Herinneringscultuur, zo betoogt Suzanna Hogervorst in *Onwrikbare Herinnering*, betekent wat werd herinnerd, door wie, en op welke manier dit gebeurde.⁷⁵ Herinneringscultuur lijkt een grote invloed te hebben op het ranken van presidenten door het gewone volk. De resultaten uit de Gallup-poll die in de inleiding werd genoemd toonden dat het gewone volk de presidenten die zij beter herinnerden ook daadwerkelijk hoger rankten. De presidenten die als groots werden

⁷³ Op het geld staan ook enkele andere presidenten afgebeeld, die toevalligerwijs ook in de Great-categorie vallen. De enige uitzondering hierop is Grant, die op het 50-dollar biljet staat.

⁷⁴ Bailey, *Presidential Greatness*, 123.

⁷⁵ S. Hogervorst, *Onwrikbare herinnering: herinneringsculturen van Ravensbrück in Europa, 1945-2010*, (2010), 24-29.

aangewezen, waren degenen die het beste herinnerd werden.⁷⁶ Het geldt, de monumenten en de biografieën lijken effect te hebben op het gewone volk. Het is juist om die reden dat deze scriptie uitwijkt naar de academici. Een dergelijke herinneringscultuur zou geen invloed moeten hebben op het rankproces van de academici. Zij zouden vanwege hun achtergrond een gewichtig oordeel klaar moeten hebben over de geschiedenis.

Onderzoek toont echter aan dat de academici hier wel gevoelig voor zouden kunnen zijn. Murray en Blessing ontdekten in de resultaten van hun questionnaire dat historici met een expertise in een bepaalde periode veel sympathieker waren voor de presidenten uit deze periode.⁷⁷ Hiervan profiteerden vooral de wat onbekendere presidenten. Zij werden hoger gerankt door de historici die hen in hun vakgebied hadden. John Quincy Adams, 6^e president van de Verenigde Staten, werd veel hoger gerankt door historici met een specialiteit in pre-Burgeroorlog geschiedenis dan door hen die een andere periode bestudeerden.⁷⁸ Het beeld van een president die niet in hun vakgebied zat werd zodoende sneller gedomineerd door algemene consensus en hoe de president in kwestie werd herinnerd.

Het is niet gek om hieruit te concluderen dat de route die sommige presidenten afleggen tussen de lijsten hierdoor valt te verklaren. Adams' dalende lijn in de lijsten zou verklaard kunnen worden door het aantal dalende experts van de periode voor de Burgeroorlog. De meeste lijstenmakers geven echter niet de namen van hun historici prijs, waardoor hun expertise niet gecontroleerd kan worden. Een onderzoek hiernaar zou aan kunnen tonen of het aantal experts van een bepaalde periode is gedaald. Zo'n daling beïnvloedt de herinnering aan presidenten onder academici en daarmee hun positie in de ranglijsten.

De timing van de lijsten en de moderne president

Een tweede verklaring betreft de rangschikking van moderne presidenten. Douglas Lonnstrom en Thomas Kelly hebben op basis van hun eigen ranglijsten, namelijk die van het Siena Research Institute, geconstateerd dat de ranking van een moderne president gemiddeld 40 jaar lang fluctueert en daarna pas stabiliseert.⁷⁹ Dit is een ontwikkeling die door de meeste lijstenmakers wel wordt aangekaart en behandeld en uit de analyse van hoofdstuk 1 eveneens bleek. Dit verklaart op twee manieren de positie van moderne presidenten.

Wanneer een president het stokje van de vorige president overneemt, heeft hij om te gaan met de consequenties van de acties van zijn voorganger. Tegelijkertijd laat hij problemen achter voor de volgende president.⁸⁰ Dit betekent ook dat de volledige impact van de acties van een president niet meteen duidelijk is. Bush Senior zakte daarom van de 18^e naar de 31^e plek tussen

---

⁷⁶ Bailey, *Presidential Greatness*, 22.

⁷⁷ Murray, *Greatness in the White House*, 20.

⁷⁸ Murray, *Greatness in the White House*, 20.

⁷⁹ D.A. Lonnstrom & T.O. Kelly II, 'The Contemporary Presidency: Rating the Presidents: A Tracking Study' *Presidential Studies Quarterly* Vol 33 3 (2003), 633.

⁸⁰ Murray, *Greatness in the White House*, 88.

twee Siena-lijsten.⁸¹ In de eerste ranglijst was hij net presidenten, in de tweede zat zijn termijn er al een tijd op. Nadat een president aftreedt, ontstaat er meestal ook een periode van reflectie. Kelly:

‘After time passes and people have a chance to review his accomplishments and mistakes more objectively, the ratings usually change accordingly.’⁸²

Ten tweede wordt het handelen van een president graag vergeleken met die van de vorige president. Als president B in situatie x beter handelt dan president A, zal de ranking van president A lager uitvallen dan eerder.

De timing van de lijsten heeft hier dus ook veel mee te maken. In de meeste gevallen is de impact van de acties van de presidenten nog niet duidelijk, waardoor hun uiteindelijke ranking onduidelijk is. Binnen de Siena-lijsten is deze ontwikkeling het sterkst. Siena heeft namelijk het voornemen om met elke nieuwe president een lijst te maken.⁸³ De president die op dat moment het land leidt wordt daarbij ook meegeteld, terwijl deze vaak nog maar 1 of 2 jaar aan de macht is. In 1990 bijvoorbeeld had Bush zijn presidentschap nog lang niet afgerond, terwijl deze in ‘94 wel achter de rug was. Toch werd hij gerankt. Hetzelfde geldt voor Reagan in ’82 en voor Bush Junior die in 2002 nog maar net president was (plek 23) en in 2010 al twee jaar met pensioen was (plek 39).⁸⁴ Zoals de geschiedenis ons verteld heeft kan er veel veranderen in een paar jaar waardoor dus ook de ranking sterk beïnvloed kan worden.

Perspectief op de politieke situatie

De benadering die de lijstenmakers hadden tot hun lijsten, ten slotte, kan veel zeggen over bepaalde kenmerken van de ranglijsten. Schlesinger Senior houdt er bijvoorbeeld een chauvinistische houding op na. Beide van zijn lijsten sluit hij af met enigszins patriottistische opmerkingen. Hieronder een voorbeeld uit zijn eerste tekst:

‘More than a third of our Presidents – 10 out of 29 – achieved the rank of great or near great, a creditable showing for any system of government....What endows a country with greatness is the ability to produce greatness when it is needed. That test America, up to now, has well met.’⁸⁵

Schlesingers patriotisme is niet opmerkelijk, daar hij en zijn ondervraagden leefden in een land waar dit destijds de norm was.⁸⁶ Dit bleef niet altijd zo. In de loop van de jaren werden

---

⁸¹ Gannett News Service, ‘Historians Rate’, 2.

⁸² Siena Research Institute, ‘Siena Research Institute ranks best presidents in US history’, 29 mei 1990 (New York), 2.

⁸³ Siena Research Institute, ‘Siena Research Institute ranks’, 2.

⁸⁴ Zie Bijlage A.

⁸⁵ Schlesinger Sr., ‘Historians rate’, 74.

⁸⁶ K. Jost, ‘Patriotism in America: Is love of country still strong?’, *CQ Researcher Online* Vol 9 24 (1999), <http://library.cqpress.com/cqresearcher/document.php?id=cqresrre1999062500>.

de lijsten steeds minder positief. Uit de resultaten van zijn questionnaire concludeerde Murray dat de Amerikaanse historici over het algemeen zeer optimistisch zijn.⁸⁷ Een mogelijke reden hiervoor legde hij bij het algemene succes van de ‘American democratic experience’.⁸⁸ Het stuk van Neal eindigde echter op een negatieve noot. Hij noemde hoe er de afgelopen jaren alleen maar slechte presidenten zijn geweest die het presidentschap zwaar hebben verzwakt. Hij haalde dit aan als verklaring voor de hogere waardering van de wat oudere presidenten, zoals McKinley.⁸⁹ De Siena-lijsten waren nuchter in dit opzicht. In een artikel uit 1995 dat hun ranking toelichtte werd het bijhouden van de meningen van academici over de presidenten als de belangrijkste reden om de lijsten op te stellen, genoemd.⁹⁰ Een analyse van de verandering van meningen over de, vooral moderne presidenten was volgens de makers het doel van deze lijsten.

De toon die Ridings en McIver in 2000 aan hun lijst meegaven valt moeilijker te plaatsen. Het boek bevatte een korte introductie gevolgd door de ranking en een tiental pagina's informatie per president. Een conclusie ontbrak. Uit hun introductie blijkt dat ze geïnspireerd waren door het 200-jarig bestaan van de baan van Amerikaanse president (in 1989) en daardoor begonnen aan de lijst. De auteurs vonden, simpelweg, dat een ranking juist toen op zijn plaats was. In de introductie wordt kort gezegd dat deze rankings het volk een goed beeld kan geven van haar presidenten.⁹¹ De auteurs blijven het hele boek door neutraal, waardoor het simpelweg als gids tot de Amerikaanse presidenten en hun prestaties of zelfs als een simpel geschiedenisboek kan worden beschouwd. Schlesinger Jr. was ten opzichte van zijn vader vrij nuchter. Hij voorspelde wat Clinton, die toen president was, zou moeten doen om een plek onder de ‘immortals’ te bemachtigen.⁹² Maar hij benadrukte vooral dat de meeste presidenten in de Gemiddeld-categorie vallen. Dit was ook terug te zien in zijn rangschikking. De helft van de presidenten die door zijn vader als Groots werd gerankt, zijn uit deze categorie zijn verdwenen. Elands lijst was het omgekeerde van Schlesinger's ranking. Twee derde van de presidenten viel bij hem in de categorie van slechte presidenten en werden behoorlijk bekritiseerd in het boek. Het hele patriottische aspect lijkt uit de ranglijsten te zijn verdwenen.

Een verklaring voor de neutrale en steeds negatievere toon van de lijsten, die opeens aanwezig is in de lijsten na Schlesinger, is te vinden in onderzoek van Peter Hart en Robert Teeter. Zij vroegen met een interval van 2 decennia aan Amerikanen in welke mate zij patriotisme waardeerden. In 1976 vond 57 procent van de mensen dit zeer belangrijk. In 1998 vond ruim 70 procent het belangrijk.⁹³ In de jaren '70 waren mensen dus veel minder patriottistisch dan nu. Deze dip wordt meestal verklaard aan de hand van Vietnam en Watergate

---

⁸⁷ Murray, *Greatness in the White House*, 95.

⁸⁸ Murray, *Greatness in the White House*, 95.

⁸⁹ Neal, ‘Our best and worst’, 18.

⁹⁰ Siena Research Institute, ‘Historians give good grades to Clinton presidency in Siena college survey’, 11 januari 1995, 2.

⁹¹ Ridings, *Rating the presidents*, x.

⁹² Schlesinger Jr., ‘Rating the presidents’, 88.

⁹³ Hart-Teeter, ‘NBC News/Wall Street Journal: National Survey, no. 6’, Washington DC (1990).

die het vertrouwen van de mensen sterk schaadden.⁹⁴ Dit verklaart echter niet waarom deze houding niet is teruggekeerd.

Een mogelijke reden hiervoor is de toename van wantrouwen tegenover politici. Het vertrouwen in politici daalde sterk na het presidentschap van Nixon en kende een tijdelijke piek tijdens dat van Clinton.⁹⁵ In 1958 had driekwart van de Amerikanen vertrouwen in hun leider. De afgelopen tien jaar is dat percentage nooit hoger geweest dan 25 procent.⁹⁶ Dit wantrouwen in de politiek kan achteraf de visie op andere presidenten beïnvloeden, waardoor een ranglijst over het algemeen een negatievere toon kan bevatten. Vooral Democraten, hebben een stabiele negatieve kijk op hun regering. Aangezien de ondervraagden en ook de lijstenmakers vooral Democratisch zijn, is het niet gek om te bedenken dat deze negatieve kijk doorsijpelt in de lijsten.

In dit hoofdstuk zijn drie alternatieve verklaringen toegevoegd aan de eerdere conclusie dat een bepaalde visie op leiderschap en veranderende criteria de grootste verschillen in de ranglijsten verklaren. De timing van de lijsten, de mate van herinnering en de algemene kijk op de politiek die van zeer positief naar negatief ging, zijn allen redenen die verdere verschillen tussen de lijsten eventueel kunnen verklaren. Men moet wel in acht nemen dat deze verklaringen theoretischer van aard zijn dan de verklaringen in hoofdstuk 2 en op zijn hoogst als aannemelijk kunnen worden beschreven. Verder onderzoek zal nodig zijn om de volledige impact van deze factoren te kunnen bepalen. Het toont echter wel dat er meer verklaringen zijn voor de samenstelling van de lijsten en dat zeker niet gestopt moet worden met het zoeken naar verklaringen hiervoor.

---

⁹⁴ Jost, 'Patriotism'.

⁹⁵ Pew Research Center, 'Public Trust in Government: 1958-2015', <http://www.people-press.org/2015/11/23/public-trust-in-government-1958-2015/> (versie 23 november 2015).

⁹⁶ Ibidem.

Conclusie

Het ranken van presidenten is een populaire bezigheid onder Amerikaanse academici. Een analyse van de lijsten van 1948 tot 2014 brengt interessante kenmerken aan het licht, die in de loop van dit stuk zijn verklaard. De criteria die door de lijstenmakers steeds veranderd werden enerzijds, en de natuurlijke neiging van de ondervraagden naar een sterke, actieve leider anderzijds vormen de belangrijkste verklaringen voor kenmerken van de samenstelling van de ranglijsten van Amerikaanse presidenten. Het kan zowel verklaren waarom de uiteindes van de lijsten constant zijn, terwijl er in de middenmoot juist veel beweging plaatsvindt. Ook de andere kenmerken kunnen op deze manier verklaard worden. Daarnaast bieden de alternatieve verklaringen uit hoofdstuk 3 een plausibele basis waar toekomstig onderzoek vanuit kan vertrekken.

Deze scriptie voegt op twee manieren iets toe aan de literatuur over het politieke aanzien. Ten eerste komt dit door de verandering in perspectief. In voorgaand onderzoek lag deze vooral bij de gewone man, terwijl dit onderzoek zich met de academici bezighoudt. Ten tweede voegt het iets toe aan onderzoek naar de vorming van publieke opinie zoals dat van Page en Dalton. Door onder andere Merry en Landy is aangetoond dat er grote overeenkomsten zijn tussen de visie van academici en het stemgedrag van kiezers. Deze overeenkomst zou mogelijk zijn door de unieke gezagspositie van academici, waardoor ze grote invloed hebben op de vorming van publieke opinie. In deze scriptie lag de focus volledig op wat de inhoud van deze invloed is. Door te identificeren en te verklaren wat de academici belangrijk vinden aan leiderschap is aangetoond wat deze visie inhoudt. Dit is zodoende belangrijk voor onderzoek als dat van Page en Dalton, omdat het toont wát de boodschap is die de academici brengen en daardoor aangeeft wat het volk te horen krijgt.

De keuze voor ranglijsten als bron brengt echter een probleem met zich mee. Zoals blijkt uit hoofdstuk 2 is de mening van academici constant en ontstaan de verschillen tussen de ranglijsten door de veranderende criteria. De mening van academici wordt daardoor niet volledig juist weergegeven in de ranglijsten. Wanneer de criteria afwezig zijn en de academici zelf mogen bepalen hoe ze hun lijsten indelen, is pas echt de mening van historici zichtbaar. De lijsten van Arthur M. Schlesinger Senior en zijn zoon zijn hier het perfecte voorbeeld van. Hun ranglijsten hadden geen criteria waardoor deze twee lijsten die bijna 40 jaar na elkaar zijn gemaakt, op een enkele uitzondering na, identiek aan elkaar zijn. Een ranglijst kan dus wel de zuivere mening van academici weergeven en hierdoor als goede bron dienen. Problematisch in dit opzicht zijn de ranglijsten die door de criteria een onzuivere mening weergeven. Voor onderzoek naar wat kiezers beïnvloedt maakt dit niet uit, maar als men de pure visie van academici wil weten kan men beter hun publicaties of columns lezen. Aan de andere kant zijn ranglijsten weer wel uitermate geschikt om de algemene consensus onder een grote groep academici te achterhalen.

Deze scriptie kan het meeste betekenen voor onderzoek dat kijkt naar hoe kiezers een beeld vormen van de politiek en zich daartoe verhouden. In een interessant vervolgonderzoek zou men daarom eens moeten kijken naar de precieze manier waarop de visie van academici de gewone man beïnvloedt. Op deze manier kan duidelijk worden hoe de rankende academicus invloed kan hebben op de verkiezingswinst van de volgende Amerikaanse president.

Literatuurlijst

Bailey, T.A., *Presidential Greatness: The Image and the Man from George Washington to the Present* (New York 1966).

Briggs, W.M., 'Siena Presidential Scholar President Rankings: Are They Biased?', <http://wmbriggs.com/post/2563/> (versie 2 juli 2010).

Campbell, A., *The American Voter* (Chicago 1980).

Cochran, B., *Harry Truman and the Crisis Presidency* (Funk & Wagnalls 1973).

Dalton, R.J., *Citizen politics: Public opinion and political parties in advanced industrial democracies*. (CQ Press 2013).

Dobson, M. & B. Ziemann, *Reading Primary Sources: The interpretation of texts form nineteenth- and twentieth-century history* (New York 2009).

Hart, V., *Distrust and Democracy: Political distrust in Britain and America* (Cambridge University Press 1978).

Hart-Teeter, 'NBC News/"Wall Street Journal: National Survey, no. 6', Washington DC (1990).

Hogervorst, S., *Onwrikbare herinnering: herinneringsculturen van Ravensbrück in Europa, 1945-2010*, (2010).

Holmes, J.E., 'Our best & worst presidents: some possible reasons for perceived performance', *Presidential Studies Quarterly* Vol. 19, 3 (1989), 529-557.

Holt, M.F., *The Rise and Fall of the American Whig Party: Jacksonian Politics and the Onset of the Civil War* (Oxford 2003).

Jost, K., 'Patriotism in America: Is love of country still strong?', *CQ Researcher Online* Vol 9 24 (1999), <http://library.cqpress.com/cqresearcher/document.php?id=cqresrre1999062500>, geraadpleegd op 31 december 2016.

Kamarck, E., *Why Presidents Fail And How They Can Succeed Again* (Brookings Institution Press 2016).

Landy, M. & S.M. Milkis, *Presidential Greatness* (Lawrence 2000).

Levinson, M.H., 'Indexing and dating America's "Worst" presidents', *A Review of General Semantics* Vol 68 2 (2011), 147-155.

Lindgren, J., 'Ranking Our Presidents', <http://history-world.org/pres.pdf> 16 december 2000.

- Lonnstrom, D.A. & T.O. Kelly II, 'The Contemporary Presidency: Rating the Presidents: A Tracking Study' *Presidential Studies Quarterly* Vol 33 3 (2003), 625-634.
- Maranell, G.M., 'The Evaluation of presidents: an extension to the Schlesinger polls', *The Journal of American History* Vol. 57, 1 (Juni 1970), 104-113.
- Merrill, J.C., 'How *Time* Stereotyped Three U.S. Presidents', *Journalism & Mass Communication Quarterly* Vol. 42 4 (1965), 563-570.
- Merry, R.W., *Where they Stand: The American Presidents in the Eyes of Voters and Historians* (New York 2013).
- Nice, D.C., 'The Influence of War and Party System Aging on the Ranking of Presidents.' *The Western Political Quarterly*, Vol. 37 3 (1984), 443-455.
- Nichols, C., 'The Presidential Ranking Game: Critical Review and Some New Discoveries', *Presidential Studies Quarterly* Vol. 42 2 (2012), 275-299.
- Page, B.I, et al., "What Moves Public Opinion?" *The American Political Science Review* Vol 81 1 (1987), 23-43.
- Pew Research Center, 'Public Trust in Government: 1958-2015', <http://www.people-press.org/2015/11/23/public-trust-in-government-1958-2015/> (versie 23 november 2015).
- Pfiffner, J. P., 'Ranking the presidents: Continuity and volatility.' *White House Studies* 3(1), 23-36.
- Roediger, H.L. & R.G. Crowder, 'A serial position effect in recall of United States presidents', *Bulletin of the Psychonomic Society* Vol 8 4 (1976), 275-278.
- Schudson, M., *Watergate in American Memory: how we remember, forget and reconstruct the past* (New York 1993).
- Silbey, J.H., *A Companion to the Antebellum Presidents 1837-1861* (Wiley-Blackwell 2014).
- Uscinski, J.E. & A. Simon, 'Partisanship as a Source of Presidential Rankings', *White House Studies* Vol 11 1 (2011), 1-14.
- Primair:**
- Eland, I., *Recarving Rushmore: Ranking the Presidents on Peace, Prosperity, and Liberty* (Independent Institute 2009).
- Gannett News Service, 'Historians Rate Clinton higher than Bush, Carter', 17 januari 1995.

Murray, R.K. & T.H. Blessing, *Greatness in the White House: Rating the presidents, Washington through Carter* (University Park 1988).

Neal, S., 'Our best and worst presidents' *Chicago Tribune Magazine* 135 (1982), 9-18.

Ridings, W.J. & S.B. McIver, *Rating the Presidents: A Ranking of U.S. Leaders, from the great and honorable to the dishonest and incompetent* (Citadel 1997)

Schlesinger, A.M., Jr, 'Rating the presidents: Washington to Clinton', *Political Science Quarterly* Vol 112 2 (1997), 179-190.

Schlesinger, A.M., Sr, 'Historians Rate the US presidents', *Life* Vol 25 18 (1 november 1948), 65-74.

Schlesinger, A.M., Sr, 'Our Presidents: a rating by 75 historians', *New York Times* 29 juli 1962, 12-13, 40-41, 43.

Siena Research Institute, '1982_Presidentail rankings', 1982. (xls-file)

Siena Research Institute, '1990 Presidents rankings', 1990. (xls-file)

Siena Research Instittue '1994 presidents rankings', 1994. (xls-file)

Siena Research Institute, 'American Presidents: Greatest and Worst', https://www.siena.edu/assets/files/news/Presidents_Release_2010_final.pdf (versie 1 juli 2010).

Siena Research Institute, 'FDR America's Greatest President' https://www.siena.edu/assets/files/news/Presidents_2002.pdf (versie 19 augustus 2002).

Siena Research Institute, 'Historians give good grades to Clinton presidency in Siena college surey', 11 januari 1995.

Siena Research Institute, 'Siena Research Institute ranks best presidents in US history', 29 mei 1990 (New York).

Bijlage A

President	J	Schlesinger 48	Schlesinger 62	Schlesinger 96	Sienna 82	Neal 82	Murray 83	Sienna 90	Sienna 94	Ridings 00	Sienna 02	Sienna 10	Eiland 2014	
01 - G. Washington		2	2	2	4	3	3	4	4	3	4	4	4	7
02 - J. Adams		9	10	11	10	14	9	14	12	14	12	17	17	22
03 - T. Jefferson		5	5	4	2	5	4	3	5	4	5	5	5	26
04 - J. Madison		14	12	17	9	17	14	8	9	10	9	6	6	28
05 - J. Monroe		12	18	15	15	16	15	11	15	13	8	7	7	25
06 - J.Q. Adams		11	13	18	17	19	16	16	17	18	17	19	19	12
07 - A. Jackson		6	6	5	13	6	7	9	11	8	13	14	14	27
08 - M. van Buren		15	17	21	21	18	20	21	22	21	24	23	23	3
09 - W.H. Harrison		-	-	-	26	38 -	-	35	28	35	36	35 -	-	3
10 - J. Tyler		22	25	32	34	29	28	33	34	34	37	37	37	1
11 - J.K. Polk		10	8	9	12	11	12	13	14	11	11	12	12	38
12 - Z. Taylor		25	24	29	29	28	27	34	33	29	34	33	33	13
13 - M. Fillmore		24	26	31	32	31	29	32	35	36	38	38	38	14
14 - F. Pierce		27	28	33	35	35	31	36	37	37	39	40	40	24
15 - J. Buchanan		26	29	38	37	36	33	38	39	40	41	42	42	23
16 - A. Lincoln		1	1	1	3	1	1	2	2	1	2	3	3	29
17 - A. Johnson		19	23	37	38	32	32	39	40	39	42	43	43	17
18 - U.S. Grant		28	30	34	36	30	35	37	38	38	35	26	26	19
19 - R.B. Hayes		13	14	23	22	22	22	23	24	25	27	31	31	4
20 - J.A. Garfield		-	-	-	25	33 -	-	30	27	30	33	27 -	-	4
21 - C.A. Arthur		17	21	26	24	24	23	26	26	28	30	25	25	5
22/24 - S.G. Cleveland		8	11	13	18	13	17	17	19	16	20	20	20	2
23 - B. Harrison		21	20	19	31	25	26	29	30	31	32	34	34	15
25 - W. McKinley		18	15	16	19	10	18	19	18	17	19	21	21	39

In deze bijlage zijn de volledige rankings van de gebruikte lijstenmakers te vinden. De presidenten zijn in chronologische volgorde weergegeven en gearceerd naar politieke affiliatie. In de kolommen ernaast staat weergegeven hoe elke lijst hem rankte. De kleur-codering is toegepast wanneer de lijstenmaker categorieën als ‘great’ (groen) en ‘failure’ (rood) gebruikte, of wanneer cijfers een duidelijke distinctie maken in ranking.

President	Schlesinger 48	Schlesinger 62	Schlesinger 96	Sienna 82	Neal 82	Murray 83	Sienna 90	Sienna 94	Ridings 00	Sienna 02	Sienna 10	Eland 2014
26 - T. Roosevelt	7	7	6	5	4	5	5	3	5	3	2	21
27 - W.H. Taft	16	16	22	20	20	19	20	21	20	21	24	20
28 - T.W. Wilson	4	4	7	6	7	6	6	6	6	6	8	41
29 - W.G. Harding	29	31	39	39	37	36	40	41	41	40	41	6
30 - J.C. Coolidge	23	27	30	30	27	30	31	36	33	29	29	10
31 - H.C. Hoover	20	19	35	27	21	21	28	29	24	31	36	18
32 - F.D. Roosevelt	3	3	3	1	2	2	1	1	2	1	1	31
33 - H.S. Truman	-	9	8	7	8	8	7	7	7	7	9	40
34 - D.D. Eisenhower	22	10	11	11	9	11	12	8	9	10	10	9
35 - J.F. Kennedy	-	12	8	8	14	13	10	10	15	14	11	36
36 - L.B. Johnson	-	14	14	14	12	10	15	13	12	15	16	32
37 - R.M. Nixon	-	36	28	28	34	34	25	23	32	26	30	30
38 - G.R. Ford	-	28	23	23	23	24	27	32	27	28	28	16
39 - J.E. Carter	-	27	33	33	26	25	24	25	19	25	32	8
40 - R.W. Reagan	-	25	16	16	-	22	20	20	26	16	18	35
41 - G.H.W. Bush	-	24	20	20	-	18	31	22	22	22	22	33
42 - W.J. Clinton	-	20	20	20	-	16	16	23	18	13	11	11
43 - G.W. Bush	-	-	-	-	-	-	-	-	-	23	39	37
44 - B.H. Obama	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	15	34

Bijlage B

President	Schlesinger 48	Schlesinger 62	Siena 82	Neal 82	Murray 83	Siena 90	Siena 94	Schlesinger 96	Ridings 00	Siena 02	Siena 10	Eland 14
01- G. Washington	2	2	4	3	3	4	4	2	3	4	4	7
02- J. Adams	9	10	10	14	9	14	12	11	14	12	17	22
03 - T. Jefferson	5	5	2	5	4	3	5	4	4	5	5	26
04 - J. Madison	14	12	9	17	14	8	9	17	10	9	6	28
05 - J. Monroe	12	18	15	16	15	11	15	15	13	8	7	25
06 - J.Q. Adams	11	13	17	19	16	16	17	18	18	17	19	12
07 - A. Jackson	6	6	13	6	7	9	11	5	8	13	14	27
08 - M. van Buren	15	17	21	18	20	21	22	21	21	24	23	3
09 - W.H. Harrison	-	-	26	38	-	35	28	-	35	36	35	-
10 - J. Tyler	22	25	34	29	28	33	34	32	34	37	37	1
11 - J.K. Polk	10	8	12	11	12	13	14	9	11	11	12	38
12 - Z. Taylor	25	24	29	28	27	34	33	29	29	34	33	13
13 - M. Fillmore	24	26	32	31	29	32	35	31	36	38	38	14
14 - F. Pierce	27	28	35	35	31	36	37	33	37	39	40	24
15 - J. Buchanan	26	29	37	36	33	38	39	38	40	41	42	23
16 - A. Lincoln	1	1	3	1	1	2	2	1	1	2	3	29
17 - A. Johnson	19	23	38	32	32	39	40	37	39	42	43	17
18 - U.S. Grant	28	30	36	30	35	37	38	34	38	35	26	19
19 - R.B. Hayes	13	14	22	22	22	23	24	23	25	27	31	4
20 - J.A. Garfield	-	-	25	33	-	30	27	-	30	33	27	-
21 - C.A. Arthur	17	21	24	24	23	26	26	26	28	30	25	5
22/24 - S.G. Cleveland	8	11	18	13	17	17	19	13	16	20	20	2
23 - B. Harrison	21	20	31	25	26	29	30	19	31	32	34	15
25 - W. McKinley	18	15	19	10	18	19	18	16	17	19	21	39
President	Schlesinger 48	Schlesinger 62	Siena 82	Neal 82	Murray 83	Siena 90	Siena 94	Schlesinger 96	Ridings 00	Siena 02	Siena 10	Eland 14
26 - T. Roosevelt	7	7	5	4	5	5	3	6	5	3	2	21
27 - W.H. Taft	16	16	20	20	19	20	21	22	20	21	24	20
28 - T.W. Wilson	4	4	6	7	6	6	6	7	6	6	8	41
29 - W.G. Harding	29	31	39	37	36	40	41	39	41	40	41	6
30 - J.C. Coolidge	23	27	30	27	30	31	36	30	33	29	29	10
31 - H.C. Hoover	20	19	27	21	21	28	29	35	24	31	36	18
32 - F.D. Roosevelt	3	3	1	2	2	1	1	3	2	1	1	31
33 - H.S. Truman	-	9	7	8	8	7	7	8	7	7	9	40
34 - D.D. Eisenhower	-	22	11	9	11	12	8	10	9	10	10	9
35 - J.F. Kennedy	-	-	8	14	13	10	10	12	15	14	11	36
36 - L.B. Johnson	-	-	14	12	10	15	13	14	12	15	16	32
37 - R.M. Nixon	-	-	28	34	34	25	23	36	32	26	30	30
38 - G.R. Ford	-	-	23	23	24	27	32	28	27	28	28	16
39 - J.E. Carter	-	-	33	26	25	24	25	27	19	25	32	8
40 - R.W. Reagan	-	-	16	-	-	22	20	25	26	16	18	35
41 - G.H.W. Bush	-	-	-	-	-	18	31	24	22	22	22	33
42 - W.J. Clinton	-	-	-	-	-	-	16	20	23	18	13	11
43 - G.W. Bush	-	-	-	-	-	-	-	-	-	23	39	37
44 - B.H. Obama	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	15	34

De bovenste 10 noteringen per lijst zijn groen gearceerd en de onderste 10 zijn rood gearceerd.

Bijlage C – De Criteria

Schlesinger 1948	geen
Schlesinger 1962	geen
Bailey 1968	<p>Achievement</p> <p>Administrative Success</p> <p>Appointees and Advisers</p> <p>Blunders</p> <p>Congress</p> <p>Crises</p> <p>Dignity</p> <p>Domestic Affairs</p> <p>Eloquence</p> <p>Enemies</p> <p>Ethics</p> <p>Executive</p> <p>Fiscal Management</p> <p>Foreign Affairs</p> <p>Growth</p> <p>Impact</p> <p>Industriousness</p> <p>Integrity</p> <p>Judiciary</p> <p>Leadership</p> <p>Military</p> <p>National Interest</p> <p>Partisanship</p> <p>Party Leader</p> <p>Peace</p> <p>Popularity</p> <p>Presidential Office</p> <p>Prestige</p> <p>Program</p> <p>Prosperity</p> <p>Public Opinion</p> <p>Scandals</p> <p>Sensitivity</p> <p>Succession</p> <p>Veto</p>
Voor alleen moderne presidenten	<p>Activist</p> <p>Budget Manager</p> <p>Congress</p> <p>Executive Agreements</p> <p>Press Conferences</p> <p>Radio and Television</p> <p>Twenty-second Amendment</p> <p>World Leadership</p>

Siena 1982, 1990, 1994, 2000, 2010	Background (Family, Education, Experience) Party Leadership (Political) Communication Ability (Speak, Write) Relationships with Congress Court Appointments Handling of U.S. Economy Luck Ability to Compromise Willing to Take Risks Executive Appointments Overall Ability Imagination Domestic Accomplishments Integrity Executive Ability Foreign Policy Accomplishments Leadership Ability Intelligence Avoid Crucial Mistakes Your Present Overall View
Neal 1982	Leadership Qualities Accomplishment and Crisis Management Political Skill Appointments Character
Murray en Blessing 1983	geen/ vragenlijst van 19 pagina's
Schlesinger 1996	geen
Ridings en McIver 2000	Leadership Qualities Accomplishments and Crisis Management Character and Integrity Appointments Political Skill
Eland 2009	Peace Prosperity Liberty